

**БИНКА ПЕЕВА**  
**МОЯТ ОПИТ С ВРАЧКИ**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Излязох от фризьорския салон красива и въодушевена, седнах в колата и дадох на контакт, за да сваля най-напред стъклото, беше жега и косата ми тутакси щеше да залепне за челото и врата... и в тоя миг под носа ми цъфна букетче здравец:

— Айде, красавице, земи го, за тебе е!

Опс, няма как, ще трябва левче, и взех да ровя в чантата си. Обичам здравец, а съм и красива, а и жената заслужава за труда си.

Ей така тръгват — от нищото — всякакви неприятности.

Извадих си портмонето и тогава я погледнах — мощна циганка, каквато не бях виждала (те обикновено са слабички), над средна възраст, с пронизително зелено-шарени очи. Гледаше ме някак странно, стори ми се иронично, но не се замислих. Извадих едно левче и ѝ го подадох, а тя ме парира:

— Аз пари не съм ти искала, нали? Сама ги даваш!

Засмях се лекомислено:

— Е, да, сама ги давам!

Тя не взе монетата, а втренчена в мен каза:

— От голяма мъка си се отървала! Забрави го! Джип ще караш скоро!

Ох, знам им номерата иначе... няколко фрази, от които поне 2–3 ще улчат... кой не се е отървявал наскоро от голяма мъка? И кой днеска не иска да кара джип? Но тя не взе монетата.

Вместо това, погледът ѝ ме приковава:

— Имаш малко момче, много лошо го чака!

Чак на другия ден си дадох сметка откъде е разбрала, че имам малко (13-годишно) момче. От едно списание за кеч, забравено на кората на багажника. Но за момента изобщо не включих — просто ме парализира — много лошо го чака!

Така. Сложи ми маята, бухнах... и почна да ме пече. На мно-о-ого силен огън.

— ... Боледува много (Господ ми е свидетел, че хлапето често боледува), и по-лошо ще става... Трябват му три билки от три планини — и ще се оправи! — шепнеше съзаклятнически, някак скърцащо.

— Какви са тия билки? — попитах съсредоточено, едва ли не да им запиша латинските имена и маршрутите за търсене.

В този момент тя отвори задната врата и седна зад мен. Не успях да реагирам.

— Имам ги! — изскърца тихо гласът ѝ. — Шейсе лева струват, но аз пари не пипам! Ако ги сложиш тука, — потупа тя кората между предните седалки, — твои са! Ако не — по-лошо ще стане...

Шейсет лева... имах и повече... как да не ги дам? За детето си! Извадих три двайсетачки в унес. С някаква кърпа тя ги прибра, пари не пипна. И ми подаде малка фунийка от хартия, пълна с пръст и коренчета.

— Да му ги сложиш под възглавницата! На тях да спи една година! Ще се оправи...

Някак ми олекна — свърши! Но грешах.

— Аз пари не съм ти пипала, нали? Не ми е за пари, за теб ми е! Лошо те чака, много болна ще си, ама имам лек за тебе!... — продължаваше жената.

Гласът ѝ, все така скрибуцащ, тих, немелодичен и настойчив, като че ли ме беше уловил в стегната примка.

— И за тебе имам лек! Да го сложиш в портмонето и да не го вадиш една година! Шейсе лева — и ще си здрава!

Механично си отворих портмонето — 4 по 20... Извадих три банкноти... кърпата ги забърса, а аз получих още една книжна фунийка с пръст и корени...

И тук някак се поразбудих. Точно получавах поредната оферта:

— ... ще тича до гроб след тебе! Няма да те забрави никога, твой ще е!

Аз казах кротко:

— Нямам повече пари.

Е, тя разбра. Сигурно беше надникнала в портмонето ми. Излезе от колата, аз потеглих и изведнъж ме налегна неистов смях: какъв идиот съвъм! Сто и двайсет лева за пет минути — да ги бях запалила, да си светя...

Обаче интелектът ми се кефеше — да, това е умение, това е артистизъм! Жената ми прибра 120 лева като магьосница. Ако имах повече, щеше и с тях да се справи. И да, сама ги дадох, права беше. И тя пари не пипна.

Истината е, че винаги ме е било страх от гледачки.

Години преди това попаднах при една, без да съм имала каквото и да е желание. Наричам я Единствената. За нея — накрая.

Оптимист съм по дар Божий. Предсказването на съдбата ме потиска. Свободната воля е всичко. Баба ми, майката на мама, беше близка с „кака Ванга“. Никога не съм си помислила дори да мина такъв кастинг. Какво ще стане... Каквото трябва! Страх ме е от предсказания. Страхът ми в един отдавнашен ден придоби материалност: излизах от някакъв общински офис на ул. „Париж“ и усетих (на една площадка пет-шест стъпала над тротоара), че ми прилошава. Без причина, за секунди ми стана много зле. Бях на двадесетина години, стоях на височкото и се олюлявах. И внезапно фокусирах една циганка синеока — беше ме ковнала с поглед. Вървеше към мен, сякаш навиваше влакно на въдица. Успях да концентрирам някакви сили и се откачих от куката. Направо побягнах! Щом ѝ обърнах гръб, влиянието отслабна, и макар че ми трепереха краката и имах сърцебиене — тичах десетина минути, да съм подалече.

Години наред този първичен ужас ме държеше далече от всякакви гледачки и врачки. Мъдро... но нали и най-мъдрият си е малко прост, накрая им паднах в лапите. Изцяло.

Беше по времето, когато любимият започна да ходи със смъкнати панталони, а моето сърце се разкъсваше. Той взе да се крие, когато говори по джиясема, закъсненията му станаха правило, изведнъж тръгна по странни командировки... абе знаете как е... Като го издебнах и прочетох няколко есемеса (съветвам ви никога да не си го причинявате!) — и ми стана ясно. Той разбиваше душата ми, а аз нямах идея как да го спра. Оставаше един път, и аз поех по него.

Отначало беше Катето. Заведе ме Фани. Постепенно щях да си дам сметка, че много от близките ми жени са редовни пациенти на окултните практики и че се сума народ е като тях. Предстоеше ми да се влея в тези гъсти редици. Заложих на Катето и нямах идея, че тя е само първата.

При Катето отидохме една пролетна привечер в дома ѝ в „Младост“. Това беше специална привилегия на Фани, която сигурно бе оставила там немалко двайсетачки. По принцип Катето приемаше в офиса си в един безистен до „Пиротска“, където тепърва щях да вися на опашка и да си придавам незаангажиран вид пред множеството чакащи мъже, жени, девойки, младежи — един вид аз съм случайно тук. Носех в чантата една тениска на любимия и бях напрегната,

уплашена и все пак изпълнена с надежда — щом Фани идва тук, значи не може да не помага! Катето взе тениската, подържа я, и обърна към мен белязаното си лице:

— Много късно идваш...

Изстинах.

— Магията е отдавна и е силна. Ще пробвам... но не ти гарантирам...

Даде ми подробни указания, които аз с трепереща ръка записах, и ми определи ден и час за следващо посещение, в офиса.

И се започна.

Първата задача беше да счупя яйце върху нагорещен котлон и да внимавам много каква форма придобива белтъкът и дали се пука жълтъкът. Трябваше също да казвам едни продиктувани от нея думи — молитва ли, заклинание ли, и аз ги казвах от цялото си сърце. Не помня вече подробностите, освен с каква мъка почистих печката. Важното беше, че Катето одобри резултата от печенето. Духът ми се повдигна, обнадехдих се — ще си върна любимия! Той пък тъкмо тогава се беше поукротил. Но не задълго.

Отбивах се в офиса й поне веднъж седмично. Катето беше мило момиче, разказваше ми интересни и поучителни истории за непознати хора, от историите лъхаше оптимизъм, даваше ми съвети. Много ме ободряваше, което си е право. Излизах от там понякога с нови задачи, друг път с дребни предмети — верижка, висулки от синьо стъкло, сушени цветя (все облъчени от силата й талисмани), но винаги с олекнала душа. И без една двайсетачка, но какво значение имат парите?

Изпълнявах послушно указанията й, които щяха да разрушат магията. Един амулет, хартиено пликче с нещо в него, го носих в портмонето си един месец и след това от моста пред Военна академия го разкъсах и изсипах. Дребни семенца се понесоха по мръсния канал, но така трябваше — по течаща вода и в никакъв случай в тоалетната.

Малко се затрудних със седемте чешми. Значи — да напълня бутилка с вода от седем крана. Един в кухнята, един в мивката на банята, един на душа, един на бидето, един на мивката в тоалетната, един в двора... За седмия нахълтах у съседката с чаша и с някакво безумно обяснение. От водата трябваше да пием и двамата с любимия. Правех му чай, когато по случайност осъмваше у дома.

Без да се усетя, бях започнала да живея по напътствията на Катето. Извън „специалния раздел“ те си бяха смислени, житейски правила, които в ревността и болката просто забравях. Тя успокояваше изтерзаната ми психика и единственото, което ме смущаваше, беше, че непрекъснато споменава Бог. Някак не можех да вържа тази набожност с развалянето на магии. По-нататък щях да открия, че всички гледачки обичат да се позовават на Бог (само един използваше Аллах, но той си беше ходжа, човекът). Все още нямам добро обяснение защо.

И така, с Катето преживяхме няколко месеца, през които имаше още едно яйце — този път пуснато цяло и сурово в буркан със светена вода и поставено под спалнята, точно под главата на любимия. Тогава се наложи да купя дълга покривка на леглото, главно заради хлапето. Трябваше да престои там дълго време, аз да проследя промените... такива неща, но не помня какво стана с това яйце. Във всеки случай едва ли е подействало, защото вкъщи не вървеше на добре и аз престанах да ходя при Катето. Тя не ми гарантираше нищо, за да бъде честна, нали?

(След две-три години Катя стана притежателка на офис в центъра — случайно я засякох. Тълпите от безистена се преместиха зад „Пирогов“. Тя вече беше „доктор“...)

После Таня ме заведе при Стоянка, близо до „Цар Борис Трети“. Тя имаше син на около двадесет години и компютър на същата възраст. Работеха в комбина. Не ми станаха симпатични (без да се брои компютъра), защото в самото начало ги хванах, че ме разпитват, за да същият някаква представа какво ме мъчи, а синът даже изтърси, че имам хубаво семейство. Но майка му го отпрати, защото бил уморен, работил по много тежък случай, така че останахме по женски. Друго е.

Със Стоянка не се сблизихме, но стриктно изпълнявах указанията ѝ. Първо, да намеря икона, нарисувана само с три цвята. Отидох на базара до „Св. Александър Невски“ и не се изненадах, че веднага разпознах моята икона — копие на прекрасната „Богородица с Младенеца“ от Бачковския манастир, в червено, златно и бежово, размер 13/17. Занесох я в храма да я осветят и досега си паля свещи пред нея. Много си я обичам.

След това купих две сребърни пръстенчета и бели памучни ръкавици и ги оставих в църквата „Света Петка“ пред иконата на Св. Мина — той помагал в любовта и семейството. Там палих свещи за

здраве на всичките си близки и на себе си и се помолих със специална молитва за любов и смирение. Хубава молитва.

После правих водосвет вкъщи, като поканих свещеник от енорийската ми църква „Света София“ — не можело от другаде. Любимият пак отсъстваше.

Кулминацията беше курбанът.

Датата (определена от компютъра), щеше да е 24 май. Случайно тогава е рожденият ден на мама, на който винаги се събираме родата, така че беше много удобна. Указанията бяха да купя жива кокошка, разрешаваше се друг да я заколи.

И сега се чудя дали неправдоподобната история преди въпросния курбан няма специален смисъл в цялото безумие, затова ще я разкажа.

Вечерта на 23-ти имаше голям купон. Бяхме в „Червило“, в малките часове любимият каза, че иска да спи, ама си е забравил ключовете — да му дам моите, моля... Нещо ме жегна — друг такъв случай не е имало за 16 години. Дадох му ги и помолих да не заключва, шега. После Ицо и жена му си затръгваха и ми предложиха да ме закарат, пред къщи Ицо слезе с мен и ме изпрати до вратата, която се оказа заключена. Започнахме да звъним и двамата по мобилните, на домашния, на звънеца, после в двора викахме, събудихме всички съседи, хвърляхме камъчета по джамовете... Безнадеждно. Качих се обратно в колата и отидохме у Ицови. Хората си легнаха, а аз останах в хола да изчакам. Не бях забравила задачата — курбан.

И към 7 часа, немигнала, облечена в черни дантели и тюлове, с 12-сантиметрови токове и поразмазан грим, се озовах с такси на единствения в София пазар с живи кокошки. Беше около Сточна гара, не знам дали още съществува, купих обречената гадинка, заклаха ми я и я бутнаха в найлонова торба, и — обратно с таксито вкъщи. Този път вратата по чудо беше отключена. Любимият сладко спеше!...

И нататък не е по-умно. Сложих тенджерата с вода да заври и попарих жертвата в кухненската мивка. Засмърдя гнусно из апартамента, затова спешно се евакуирах в двора, там да я оскубя. Не знам как при баба ми се получаваше, но тази кокошка дори попарена не си даваше перушината. Пръстите ме заболяха да дърпам пера, но без напредък. Започнах с ножа да я дера... в това време се появи съседката от партера (от нея си сипах водата преди), и ме гледаше съсредоточено. Изведнъж се видях през нейните очи: в ефирно вечерно

облекло, с голям нож в ранна празнична утрин дера кокошка в двора... Тя все пак ме уважава, надявам се.

От драната кокошка направих чорба, месото беше по-твърдо, отколкото на оная крава на Швейк, дето стана на лепило, всички куснахме от курбана, и нищо къщи не се промени. Затова се разделих със Стоянка, като пренебрегнах последните ѝ идеи: беше изчислила, че имам кармична връзка с трите си деца, с баща си и с любимия, а за да я разруша, трябваше на Женския пазар да потърся една жена, която продава яйца с два жълтъка. Да купя, и с всекиго от изброените да изядем по едно двойно яйце. Баща ми, като покойник, можеше да не участва.

После Делчо ме изпрати при Данчето. Нея си я обичам. Ако има някаква логика в живота, Данчето трябва да е доктор на психологическите науки. Но понеже няма, тя държи павилионче за всякакви вафли, зрънчовци, мерудии, бонбони и др. Доста часове съм прекарала вътре, така че знам — печалбата там няма значение. И пари Данчето не взема от пациентите. Всичко е любов. Освен че ме съветваше майчински („Абе не му обръщай внимание, ще му мине!“), Данчето ме караше къщи да рецитирам пред огледалото и да гледам небето по-често. Подозирам, че ме е съжалявала. От нея научих също как кучките правели магия да откънат нечий мъж, но няма да ви казвам как...

Най-екзотичното ми преживяване беше при ходжата бай Мюмюн в родопското село Н. Не много възрастен, но много болен човек, който едва се движеше. Слезе с мъка по стълбите на недовършената къща (децата заминали, завинаги), беше си почивал, докато ние с жена му си приказвахме под топличкото есенно слънце. На тая женица ѝ беше жал за „човека хи“, но ѝ беше жал и за тези, които го търсят, никога от добро. Бай Мюмюн поддаде на увещанията ѝ, пое обратно по стълбите, аз след него, събух се пред вратата на стаята и влязох. Той седна до масата и ми посочи простия дървен стол срещу него. Озовахме се на метър един от друг. Диоптрите му бяха толкова силни, че очите му изглеждаха огромни и не можех да виждам друго освен тях. Краката ми в тънки чорапки изстиваха. Бях пред припадък, вцепенена, повръщаше ми се. Ходжата започна да отваря последователно орфаните книги, натрупани по масата, и хрипкаво да мърмори нещо. Бяха с арабско писмо, не знам дали четеше, но по



начина, по който обръщаше страниците безцелно, хаотично, ми се стори, че не. В този момент нямаше значение за мен. Очаквах да се задейства неговя пряка връзка с Този, Който Е, или с неговия Антипод. Някой главен шейтан да се размърда и да се осъзнае. Бях сигурна, че ще се случи!

Знае се у нас, че ходжите са най-добри в магиите — за разваляне също. Бай Мюмюн явно също го знаеше. Човекът си имаше мисия. И се отнасяше сериозно към нея. Погледна ме през ония дебели лупи и произнесе: Много го е хранила... Не посмях да питам дали ще се оправи работата... ама и как да питам — ако се съмнявам, да си тръгвам, нали. Аз не исках да се съмнявам. Обратно, исках да не се съмнявам, да съм сигурна, щото да подпомогна задачата му, де. Нали вярата е част от всички успехи. Аз много и силно вярвах тогава, в онзи момент! Технологично: ходжата с треперещите си ръце успя да направи спретнато малко пликче (2 x 4 см.), пълно със захар, опаковано с найлон, което той лично запечата посредством запалена кибритена клечка. Отделно ми сипа във фунийка от вестник половин шепа захар, със специални указания.

Най-потресаващият момент беше... аз оставих на масата 10 лева. Той се стъписа — това са прекалено много пари! Аз казах — толкова съм си определила, и тръгнах. Той викна на жена си да ми върне пет лева. Жена му ме посрещна с вайкане: толкова много пари!... и по всякакъв начин се опита да ми даде пет лева. Много чисти хора, непоқварени. Дано е жив и здрав човекът!

Но по темата — от фунийката със захар трябваше да сипвам под стъпките на любимия (добре, че имаше дебело халище на пода) и да му слагам по мъбъничко в чая (той го пиеше без захар). А муската в найлона с някакво листче вътре с арабско писмо — да сложа под възглавницата му. След някое време захарта свърши... Муската оставих няколко месеца — по указанията на ходжата. И нищо.

Затова попаднах при Ана. Даже не помня кой ме заведе. И Ана имаше компютър, и правеше хороскопи. Най-годино беше, ако не си знаеш точния час на раждане — тогава Ана си служеше с някакъв прът с камбанки от единия край. Подава си го в ръцете и в определен момент го подрусва, за да звъни. След това лично те просветлява в кой точно момент от денонощието си се родил. Издирването на точния час на раждане се нарича ректификация, ако не знаете. Аз отидох с

погрешно инфо — че съм между 16:00 и 16:30, което мама след време коригира — ставало дума за 18 и 18:30! Но Ана вече ме беше ректифицирала — 16:17 ч.!

Въз основа на него ми генерира хороскоп, в който с любимия не се развеждахме. Чудесно, това исках! К'во значение дали е моят хороскоп!

И Ана също разваляше магии.

„О, ако знаеш на колко жени съм помогнала...“ С това въведение Ана започна да ми разказва купища непотърсени от мен истории (аз ѝ казах да си направи изследвания... аз ѝ казах, че той ще умре... аз ѝ казах, че това не е момиче за него... аз ѝ казах да не бърза... или да не се бави...), но не можех и да я спирам. Нали Ана ще помогне и на мен!

Получих задача — да купя нова калъфка за възглавница и да ѝ я донеса. Тя ще я „обработва с енергия“ и ще ми я върне, за да спи любимият на нея — това било безотказно средство за връщането му. Изпълних задачата, любимият даже успя да спи няколко пъти връз новата калъфка... И пак нищо.

Така стигнахме до развод. По това време се появи Флора и каза, че всичко това го е преживяла, но една жена ѝ е помогнала. И ме заведе при Цеца. Мрачна барака, последен мерцедес отпред, простовата женица, ама устата. Метна ми едни мазни карти, които показаха, че всичко ще е наред, а после ми даде шишенце отвара от вълшебни билки — да си мажа ръцете, преди да се здрависам с любимия, или ако ще се целуваме — бузите, устата... Абе, казвам ѝ аз, не съм го виждала от месеци, не се прибира, да го броим, че се е изнесъл! Как ще се целуваме, той не смее да припари наоколо? Ами мажи детето, нали двамата се виждат? А и като мажеш детето, все шестици ще изкарва!

Това с шестиците ми дойде в повече, все пак плащах на частни учители. Трябваше ли да ги напъдя? Знам ли, можех да спестя немалко... но аз купих от Цеца отварата и я метнах в кофата край къщи.

Това беше последният ми опит. Скоро след това се доразведохме. И сега за Единствената.

Бях на 17–18, моята приятелка Виляна ме взе за компания и кураж. Около „Руски паметник“, в малка пресечка намерихме схлупената къщурка, а жената, която ни посрещна, беше със синя

манта, най-проста дреха, и забрадка. Виляна влезе в стайчето, а после някак ме придума и мен. Е, влязох, даже ми беше забавно, жената разбъркваше бобени зърна, отделяше ги на купчинки и разказваше история. Не знаех, че е моята история.

След двайсет години родих третото си дете и тогава се сетих за нея.

Беше ми казала, че ще имам три деца и два брака, а после изцяло я забравих.

Но мина време и всичко съвпадна. И ме обсеби един въпрос.

По дяволите, защо не я попитах още тогава: а колко развода?

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.